

Járosi Márton:

A globalizmus vírusa és az energetika

Most nem rakéták, hanem mikrobák ellen kellene fellépni

A kialakult globális járvány kapcsán sokakban felmerült Bill Gates 2015-ös jóslata; annál is inkább, mert február 5-én ismét megszólalt és százmillió dollárt ajánlott fel a vírus elleni küzdelemre. Az ő 2015. évi „előrejelzése” az ebola járvány tapasztalataira alapozó, a határtalanul feltételezett tudományos fejlődés eredményeit felhasználó, világméretű egészségügyi logisztikai projektben, az ehhez szükséges technikai eszközök kifejlesztésében jelölte meg a világjárványok leküzdésének módját. Ez azonban globális (világ) kormányt, világbirodalmat, vagyis lehetetlenséget tételez fel, ami nem megvalósítható, de erre az emberiségnek felhatalmazása sincs. Ezt (a vallási tanítások mellett) a történelmi tapasztalat is alátámasztja. Eddig minden önmegváltó, istenkedő emberi ideológia visszajára fordult. *„Még nem nagy az ember./De képzeled, hát szertelen.”*(József Attila.) Az emberi lélek mélyén rejlő jóból és rosszból, az szeretetből és az emberölési hajlamból mindig az utóbbit valósította meg.

Bill Gates gondolat menetének azonban van néhány figyelemre méltó eleme. „Amikor gyerek voltam, legjobban a nukleáris háborútól féltünk.” – mondta. Szerinte ezt a félelmet a nukleáris elhárításra költött óriási összeggel sikerült elhárítani. Én úgy látom, hogy nem történt technikai jellegű elhárítás, a potenciális veszély változatlan. A jelenlegi „békés” helyzet a monopolhelyzetben lévő nagyhatalmak törékeny politikai egyezségén alapul. Most azonban „nem rakéták, hanem mikrobák” ellen kellene fellépni, amire a politikai megoldás nem alkalmazható. Azt is mondja, hogy „a vírus forrása lehet természetes, mint az ebola esetében, de akár mesterséges is.” Ezt nem tudhatjuk, csak azt, hogy a gonoszság technikailag nem megakadályozható. Javasolja a „totális szabályozott bezárkózást”, a „társas érintkezések teljes minimalizálását”. Ezek azonban globálisan megvalósíthatatlanok, de lokálisan, nemzetállami szinten napirenden van a bevezetésük.

Klíma vészhelyzet helyett vírus vészhelyzet

Néhány hónap alatt a globalista politika által szított virtuális, félelemre alapozott klímahisztériát a valóságos, a globális vírustól való félelem váltotta fel. A mesterségesen keltett, a média hatalomra támaszkodó, nemzeteket felszámolni akaró, világkormányzásra irányuló globalista eszmerendszer „nyitott társadalom” nevű ideológiája halálos sebet kapott. A virtuális félelem valóságossá válása látványosan bemutatta a globalista ideológia érvénytelenségét. A karbon-semleges világ illúziója politikailag is vereséget szenvedett. Ennek számtalan következménye látszik: kiderülhetnek a valódi szükségletek, látványosan megkérdőjeleződhet a „fenntarthatóság” hamis eszméje, a virtualitás helyét talán a valóság foglalhatja el. A jelenlegi válság megmutatta, hogy a globalitás okozta bajra eredményesen csak lokális válasz adható. A globalista intézmények, az ENSZ és az Európai Unió, nem tudtak használaton reagálni erre a helyzetre: jogi köntösbe bújtatott „ideológiai racionalitással” nem, csak az életvédelem diktálta racionális, valóságos közösségi, nemzetállami keretek között meghozott lokális intézkedésekkel, elkülönüléssel lehet a helyzetet kezelni, mérsékelni. Egyértelműnek látszik, hogy a bajt a globalitás szabadságai, az áruk, szolgáltatások és a helyváltoztatás szabadsága, a nyitott határok szabadították ránk. Emiatt a lokalitás felértékelődött. És az is kiderült, hogy a

tényleges szükségleteket messze meghaladó, természetesnek és zavartalannak tartott fogyasztás lehetőségére és az ezt kiszolgáló, zavartalan nemzetközi kereskedelemre alapozva még sokszor a saját biztonsági készletekkel sem rendelkezünk. „Úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban,” (Ferenc pápa.)

Kipukkadt a karbon-semlegeség lufija

Kiderült, hogy a széndioxid kibocsátás első számú vádlottja, Kína gyártja a nyugati világ termékeinek jelentős részét. Azért, mert a nyugati cégek termelésük egy részét, a profitjuk növelése céljából, kihelyezték Kínába. Most kiderült, hogy fontos egészségügyi felszerelések gyártását is. Ez is oka a kínai GDP gyors növekedésének, ami természetesen növekvő villanyfogyasztással és termeléssel, következésképpen növekvő széndioxid kibocsátással jár. A kínai széndioxid kibocsátás jelentős részéért is a nyugat felelős. A nyugati világ széndioxid kibocsátása nagy részben azért mérséklődhetett, mert azt áthelyezték Kínába. Sőt az ún. megújuló energiatermelés infrastruktúrájának (napelemek, energia-átalakítók) legnagyobb része is Kínából érkezik. Ennek a figyelembevételével kell értékelni az ENSZ vezénylettel folytatott széndioxid csökkentésre vonatkozó „demokratikus” konferenciákat és az azokon elfogadott csökkentési megajánlásokat. A nagy széndioxid kibocsátó Kínára mutogatás hamis, áthárító propaganda. Akkor még nem is beszéltünk arról, hogy a termékeket terhelő szállítás is növeli a széndioxid kibocsátást, sőt a vírushordozásért is felelős.

Energetikára gyakorolt hatások

Most látványosan megmutatkozhatnak a villanyellátás liberalizációjának, a villany közönséges áruvá degradálásának káros következményei is. A villamos energia (ellátás biztonságot nyújtó) mennyiségben nem tárolható. A biztonságot csak az jelentheti, ha a termeléshez szükséges kapacitásokkal a közösség, az adott állam rendelkezik. Más államoktól való kereskedelmi beszerzés, az importvillany nem nyújt biztonságot, mert nem csak a termelés technikai lehetősége korlátozott, de most a potenciális exportálók szándéka is megkérdőjeleződött. A technikai lehetőség csökkenését a liberalizált villanypiac természete szülte: megszüntette a közösségi ellátási felelősséget, az áruvá degradált villamos energiával folytatott kereskedelem nem ösztönöz az elhasználdott kapacitások pótlására, új kapacitások létrehozására. Emiatt kerültek vagy kerülhetnek a liberalizált európai árampiacok a kapacitáshiány közelébe, ha nem változtatnak energiapolitikájukon, amit uniós nyomásra, az ún. dekarbonizációs törekvések vezérelnek. A kapacitáshiány értelmezésével kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy a MW-ban megadott teljesítmény (kapacitás) és a MWh-ban kifejezett áramtermelés (energia) nem azonos. Egy új atomerőművi blokk 92-93 százalékos kapacitás-kihasználtsággal működhet, de a naperőművek jellemzően csak 10-11 százalékos éves kihasználtsággal termelnek. Ha minden ország arra számít, hogy a hiányzó áramot importálja, de közben a mai termelés zömét adó fosszilis erőműveket a klímavédelem és az élemedett koruk miatt leállítják, akkor Európa, és így az importra számító hazánk is stabil villamosenergia-ellátás nélkül maradhat.

Nemzeti Energia Stratégia

Sajnos uniós nyomásra hazánkban is kormányzati szintre emelkedett az EU által szorgalmazott villanypiaci modell: a karbonmentes, „tisztá” villanytermelés eszméje, az energia és a teljesítmény (kapacitás) közötti különbség elmosása és az import villany kapacitás-forrásnak tekintése. Különösen veszélyes ez most, amikor napirenden van a Nemzeti Energia Stratégia (NES) felülvizsgálata. Hazánkban jelenleg nem garantált a villanyellátás biztonsága, amely csak saját tulajdonú erőművekkel valósítható meg. 2011-es NES a beépített hazai erőművi kapacitások intenzív bővülésével számolt, ezzel szemben az erőművi kapacitások tovább csökkentek az elmúlt években, az import jelenleg kb. háromszor akkora, mint azt ez a stratégia feltételezte. Példaként említhető, hogy március 20-án a 116 GWh rendszerterhelés 42,7 %-át adta az import, ami azt jelenti, hogy import kitettségünk igen nagy. 2011-ben még a Mátrai Erőmű blokkjainak lecseréléséről, a mátrai telephelyen új lignittüzelésű blokk építéséről volt szó, de mára ez is lekerült a napirendről.

A villamosenergia-igény 2040-ig Magyarországon a tavalyi körülbelül 45 TWh-ról, mintegy 67 TWh-ra nőhet. Az áramigény növekedésében jelentős szerepet játszik a klímaberendezéseknek és a villanyautóknak a hamis fogyasztói propaganda hatására növekvő mennyisége, továbbá a villamos vontatású kötőtpályás fejlesztések. Ez a mennyiség csak saját rendelkezésű atomerőművekben és hagyományos fosszilis tüzelésű erőművekben termelhető meg.

Az új NES tervezete szerinti, 2040-re vonatkozó villamosenergia-igény kielégítésére a magyar rendszerben akár 6000 MW-ot megközelítő saját rendelkezésű, folyamatosan üzemeltethető erőművi kapacitás működésére is szükség lehet. Márpedig a 12000 MW fotovoltaiikus, erősen időjárásfüggő kapacitás ezt a feladatot nem tudja ellátni. Ezért 2040-ben a különböző forgatókönyvek szerint 20-30-40 százalékos, a jelenleginek akár kétszeresét jelentő importra is szükségünk lenne. Az import azonban egy látszólagos kapacitás, amivel nem mi rendelkezünk, s mint fentebb láttuk, ennek lehetősége a vírushelyzet miatti önellátási törekvések miatt is megkérdőjeleződött.

Csak magunkra számíthatunk

Az import rendelkezésre állását — egyéb szándékoktól függetlenül — az importálók exportalapjai határozzák meg. Érdemes ezért áttekinteni az európai villanytermelés helyzetét. A növekvő európai áramigény mellett az uniós energiapolitikai célkitűzések: az atomerőművek leállítása, a fosszilis energiahordozók (feketeszen, lignit, földgáz) kivezetése, nem teszi lehetővé az biztonságos villanyellátást. Jelenleg ui. az európai uniós áramtermelés közel 25 százalékát atomerőművek, mintegy 40 százalékát fosszilis energiával üzemelő erőművek adják. Ezt a helyzetet súlyosbítja, hogy Európa nagy erőművi kapacitásainak egy hatoda 50 évnél idősebb, az agyon reklámozott szélerőművek pedig 20-25 százalékos éves kihasználtsággal termelnek. Vagyis egész Európában szükség lenne folyamatosan termelő, vagy bármikor üzemeltethető alaperőművekre. Tehát európai import lehetőségeink nem megalapozottak. Reálisan csak magunkra számíthatunk, amit NES-ben is figyelembe kell venni.

Tekintsük vészesnek a digitális idiotizmust is

A liberál-globalista ideológia az emberi kapcsolatok rendezetlenségét, rombolását eredményezte. Korunk a megvalósult abszurdítások világa, amelynek nem szabadna létezni, mégis létezik (Bogár László). Az egyik alappillére a média által létrehozott digitális idiotizmus. A világhálóra önként csatlakozó, saját magukat kiszolgáltatók jelentős része lemond az emberlét alapvető kiváltságáról, a saját gondolkodásról, a saját tapasztalaton alapuló önálló döntésről. Ezáltal válik manipulálható tömeggé, amit legtöbbször úgy élnek meg, hogy kitágult számukra a világ, megnöttek a lehetőségeik. Valóban: ezek az eszközök jó célokra is felhasználhatók; szívesen használjuk, de erre szorítanak is bennünket, hiszen egyre inkább erőltetik az internetes alkalmazásokat: átutalásokat, vásárlásokat, stb, ami a nem erre szocializálódott idősebb nemzedéknek nem kis problémát okoz. A mostani időkben pl. kiderült, hogy istentiszteleteket is lehet közvetíteni azoknak, akik nem tudnak elmenni a templomba. Technikailag a mobil telefonoknak, a világhálónak, a távolságok virtuális megszüntetése révén, közelebb kellene hozni egymáshoz az embereket. Vagyis ezeket az eszközöket az emberek közötti kapcsolatok segítésére, elmélyítésére is lehetne használni. A hasznos lehetőség azonban visszajára is fordulhat/fordult. Ezek az eszközök gonosz célok megvalósítására is felhasználhatók, s most elsősorban ez történik. Azt tapasztaljuk, hogy a modernitásban az emberek (személyek és családok) soha nem voltak ilyen távol egymástól, mint napjainkban. Kivétel talán az a néhány tömegrendezvény, amely a társadalomban felgyülemlett feszültségek levezetésének mechanizmusaként is funkcionál. Az emberi természet igényelte személyes kapcsolatokat, különösen az újabb generációknál, a személytelen kapcsolatok váltják fel. Ezáltal védtelen helyzetbe kerülhetnek az emberellenes ideológiákkal szemben. Ez nem fogható csak a „korszellemre”, Bogár László szerint a fiatalabb nemzedék védtelenségében mi is vétkesek vagyunk, még elbeszélni sem tudtuk nekik, hogy milyen életveszélyben vannak.

Tudatosítsuk magunkban, hogy ez a digitális infrastruktúra most is rendelkezésre áll, s önfeledten használjuk. A karanténba zárkozó tömegek számára lehetővé teszi a közvetlen személyes kapcsolatok nélküli életet, mintegy helyettesítve azokat. Nem kellene ezt a gyakorlatot természetesnek tartani. Ez a virtualitás azt a hamis látszatot kelti, hogy így is lehet élni. Kérdés, hogy milyen életet? Most, hogy több időnk van, érdemes elgondolkoznunk, hogy miért is élünk, mi az életünk célja. Jó lenne figyelembe venni a keleti bölcsességet, hogy „ha változást akarsz, akkor a változás légy te magad”, vagyis magunkon kellene változtatni, s nem a halasztásban reménykedni, nem a vírus előtti életünk változatlan folytatására készülni.

A változás kikényszerítésében segítségünkre lehet a mostani élethelyzetünk. A vírusfélelem pozitív hatása lehet közösségünk iránti felelősségünk feltámadása. Ennek biztató jelei is mutatkoznak: felelősségvállalás másokért, önkéntes segítségnyújtás, áldozatvállalás. Mindnyájan felelősek vagyunk nemcsak magunkért, hanem családjunkért, honfitársainkért és a világért. Ebben a sorrendben. A soha el nem múló szeretet energia csodára képes. Ebben reménykedhetünk. Ne féljünk, szeressünk!

